

DAGMAR GALAS

NEUTEČEŠ

Dagmar Galas

NEUTEČEŠ

KAPITOLA 1

Doktorka Alice Bártová - soudní lékařka - právě dokončovala předběžnou pitevní zprávu. Bylo už dávno po jedenadvacáté hodině, ale chtěla svoji práci dodělat a odejít domů od čistého stolu. V tuto pozdní hodinu zde byl klid - kdyby to odložila až na ráno, určitě by jí do toho vlezlo něco nepředvídatelného.

Dnešním jejím „pacientem“, který dost pospíchal, byl čtyřicetiletý muž - Jiří Janovský, jehož tělo bylo nalezeno v řece pod Kamenným vrchem. Ležel na zádech a proud ho pravděpodobně pozvolna unášel říčním korytem podél břehu až k dřevěné lávce, o kterou se zastavil. Mírné vlny jeho tělesnou schránkou kolébaly sem a tam. Neměl jednu botu a kolem bosé nohy se mu ovinul svačec. Otevřená ústa se nacházela zpola pod vodou a široce rozevřené nevidoucí oči v mrtvolně bledé tváři hleděly do koruny rozložitě smuteční vrby, jež se skláněla nad truchlivým místem. Slunce vysílalo své zlatavé paprsky, které klouzaly po hladině a snažily se proniknout i pod větve skloněné vrby. Ta jim to však nedovolila a tvrdošijně trvala na tom, že ono pochmurné místo zůstane ponořeno ve stínu jejích ševelících větví, protože se to tak patří.

Ráno, něco málo po sedmé hodině, přirazila z druhé strany k lávce loďka; muž v maskáčích, flanelové košili a vybledlé mikině vyndal ze dna loďky rybářský prut, batoh a skládací židličku. Chytil lano, které bylo uvázané na přídi, vyhoupl se na lávku, a právě když se sehnul a chystal se smyčku lana přehodit přes kolík, spatřil člověka ležícího ve vodě. Zavrával, a pak

strnule hleděl na mrtvého - nebylo pochyb, že už mu není pomoci. Nadechl se a zatřepal hlavou, jakoby chtěl ze sebe setřást nějaký hrůzný sen. Sáhl do jedné z kapes svých kalhot, vytáhl mobil a vyťukal číslo sto padesát osm.

Jakmile kriminalisté místo nálezu zdokumentovali, mrtvolu vytáhli z vody a předali ji do „péče“ koronera - doktorky Ingrid Raškové, která se dostavila o něco málo později. Té se po prvotním ohledání nepodařilo určit přesnou příčinu smrti. Muž měl pouze v levé části hrudníku malinkou kulatou ranku a na patě bosé nohy odřeninu. V zadní kapse kalhot se nacházela kožená peněženka s promočenými doklady, ale podařilo se z nich vyčíst, o koho se jedná. Kriminálka dosud pátrá po tom, odkud připlul, a co v té lokalitě vlastně dělal.

Skříp. Alice zvedla hlavu a zaposlouchala se do ticha. Pravděpodobně se jí to jenom zdálo. Protokol by také ráda dokončila z toho důvodu, aby ho mohla předat kriminálce, a také musel být zavražděný připravený na zítřek, neboť ráno přijde někdo z rodiny v doprovodu policie na jeho identifikaci.

Skříp. Vypadalo to, jakoby někdo něco dělal v lednici - jakoby se sunula po kolejnici kolečka a dovnitř chladicího boxu zajíždělo lehátko.

Její kolegyně, doktorka Rašková, která zde pracuje pouze na zkrácený úvazek a střídají se spolu ve službách na telefonu, se tady, kromě rána, kdy provedla ohledání - protože měla právě ona službu, otočila pouze dopoledne, a pak byla nucena z vážných rodinných důvodů odejít. Praktikantka odešla kolem půl čtvrté a sanitářka Renata odcházela něco málo po půl šesté, takže tady zůstala úplně sama. Zvedla se od stolu a vstoupila do malé chodby, ve které nechala svítit jedno nástěnné světlo. Dvoukřídle lítačky, které vedly do místnosti s lednicemi, se mírně hýbaly, jakoby jimi někdo před malou chvílí prošel. Úzkou mezerou mezi křídly bylo vidět, že je uvnitř naprostá tma. Alice přistoupila ke stěně - hned

vedle dveří byly čtyři vypínače - a oběma rukama je naráz stiskla. Zářivky v sále a jedna v chodbě se rozblíkalý a zalily prostor teplým žlutým světlem. Alice rozevřela obě křídla dokořán a nahlédla do místnosti, ve které se nacházelo u protější dlouhé stěny chladicí zařízení sestávající z deseti nerezových boxů, jejichž kompresor byl jediným zvukem, který tady dole rušil absolutní ticho. V zadní části u kratší stěny stál kovový manipulační vozík, který se používal k přemístování zemřelých z chladáku na pitevnu a zpět, odkud si je pak převzala pohřební služba. Nikdo tam nebyl. Vzala za kliku dalších dveří, které vedly do pitevního sálu - ty byly zamčené. Vyhlédla tedy úzkými čirými skleněnými výplněmi, také dvoukřídlých dveří, do hlavní chodby v suterénu, vykachlíkované zelenými kachličkami se žlutohnědým žíhaným linoleem na podlaze, podél jejíhož stropu se táhly trubky parovodu a trubky pro přívod vody na patologii, která byla zřízena dodatečně ve sklepních prostorách nemocnice, takže pro instalatéry bylo jednodušší je vést vrchem než rozkopávat podlahu, a dále vedly pod stropem kabely pro přívod elektřiny a dráty k počítačům. Na jejím protějším konci byl zabudovaný nákladní výtah, který někdy používali zaměstnanci nemocnice ke svojí přepravě do vyšších pater - pokud byl nával u normálních osobních výtahů, ale hlavně ho používal pomocný personál k přepravě prádla, várníc s jídlem a k dopravě mrtvých do márnice. Zdviž také ústila na rampu nacházející se v zadní části Nemocnice svaté Markéty, kam zajížděly pohřební vozy, a byli tudy přemístováni nebožtíci, ať už směrem dovnitř, anebo ven. Asi uprostřed chodby se nachází schodiště, které vede do prvního nadpodlaží - tady také nikoho nezahlédla. Doktorka Bártova pokrčila rameny. Zašla do svojí kanceláře pro klíče, dveře do hlavní chodby zamkla a vrátila se ke své práci.

Dopisovala poslední řádky zprávy na počítači, když někdo „rafl“ za kliku u dveří do chodby a následně se ozvalo ostré zaklepání. Vstala od svého pracovního stolu a vykoukla ze dveří kanceláře. Skleněnou výplní zahlédla detektiva Richarda Peteru - muže v nejlepších letech; výška asi metr osmdesát, tmavé

nakrátko střižené vlasy, smyslné rty, pod koženou bundou se rýsuje docela vypracovaná muskulatura, pevná stehna obepínají světle modré džíny a nejde si nevšimnout tmavého porostu vykukujícího z rozhalené košile. Je chytrý, pohotový, dokáže být zábavný a sebevědomí mu také nechybí. Odemkla a pustila ho dovnitř.

„Doktorko, omlouvám se, že vás takhle pozdě otravuji, ale tušil jsem, že tady ještě budete. Určitě už pro mne něco máte.“

„Detektive, vy jste jako velká voda - všude, kam vtrhnete, tam je vás plno. A kde máte kolegyni?“

„Poslal jsem ji domů. Je vlezlá, drzá a moc jí to mluví.“

„To je skutečně spousta negativních vlastností a dost důvodů na to, abyste se jí zbavil.“

Zazubil se: „Tak máte, doktorko?“

„Jistěže, ale ještě musím dopsat závěrečné shrnutí.“ Usadila ho na židli stojící mezi registračkou a dveřmi a začala t'ukat do klávesnice. Cítila jeho pohled a periferním zrakem viděla, jak si ji prohlíží. Vadilo jí to a doufala, že se nezačne červenat jako malá holka.

Dala pokyn k tisku, a než se tiskárna rozhýbala, snažila se vyplnit pauzu, ve které se ozývalo jen tiché vrnění počítače a tlumený zvuk kompresoru, jenž se k nim nesl z nemocniční márnice otevřenými dveřmi kanceláře. „Nemusel jste se sem trmácet - poslala bych vám to.“

„Mám pro vás slabost, doktorko, takže tu příležitost jsem si nemohl nechat utéct.“

Jeho poznámku přešla bez odpovědi. Odsunula se na kolečkové židli od stolu, vstala a podávala mu vytištěné papíry. Také vstal. „A můžete mi ve zkratce nastínit, co se v ní píše?“

„Proč ne, co bych pro vás neudělala. Takže:“ Alice mávla zprávu. „V žilách mu kolovalo skoro víc alkoholu než krve - vypadá to, že chlapec poměrně dost pil - v době smrti musel být sťatý jako Dán. Tomu také odpovídá stav jeho jater - měl pěkně rozběhnutou cirhózu. Jinak zatím nic mimořádného - výsledky histolky budou pravděpodobně zítra odpoledne. Co se týče příčiny smrti, tak ta byla způsobena tenkým ostrým předmětem, který pronikl šikmo levou plící do srdečního svalu, kterým prošel až k páteři, kde se zarazil o obratel. Srdce se ihned zastavilo, takže nastal okamžitý exitus. Mohlo to být něco jako ocelový drát, nebo to mohla být klidně i pletací jehlice. V každém případě to bylo dost pevné a tvrdé, aby to prošlo skrz a neohnulo se to. A ta odřenina na patě - tu si pravděpodobně způsobil při pádu. Vypadá to, že do té vody letěl pozpátku, do cesty se mu asi postavil nějaký kámen, o který zavadil nohou, vyzula se mu bota, odřel se o něj a ještě nádvkem se mu kolem kotníku omotal svlačec, který tam rostl.“

„Díky, doktorko, jste jednička. Ááááá, ehmmm, co takhle večere? Co kdybych vás pozval - šla byste?“

„Je mi líto, detektive, ale tak pozdě nevečeřím - s takovou bych za chvíli neprošla ani těmi dvojitými lítačkami.“

„Taky dobrá výmluva. Vždyť mě snad znáte, ne? Nebo nechcete jít právě proto, že mě znáte?“ dodal uštěpačně a pozvedl obě obočí.

Stoupla si před něj a zahleděla se mu do tmavých očí: „Detektive, čeká na mě neteř, o kterou se momentálně starám. Sice už jí je šestnáct, ale mám k ní určité povinnosti a nějaké ty závazky. Slíbila jsem to svojí sestře, která je momentálně v Kladrubech na rehabilitaci, kde ji dávají dohromady po poměrně těžké autonehodě.“

„To jsem nevěděl,“ zvedl omluvně obě ruce a dlaněmi je natočil k Alici. „Ale k autu bych vás snad doprovodit směl, ne?“

Kývla souhlasně hlavou, svlékla si lékařský plášť, který měla oblečený přes svůj civilní oděv, a přehodila ho přes opěradlo židle. Pak vytáhla ze šatní skříně lehkou sportovní parku, a když se ji chystala na sebe navléknout, Richard Petera k ní zezadu přistoupil a pomohl jí bundu obléct. Na šíji ucítila jeho horký dech a na paži letmý dotyk, který nebyl až tak úplně náhodný.

KAPITOLA 2

Prošla rychlým krokem potemnělou chodbou domu určeného k demolici. Pouliční lampa stojící opodál vysílala svoje světelné paprsky, jež se snažily proniknout kulatým vitrážovým oknem umístěným nade dveřmi, a na horní části stěny vytvářely vějířovité stíny. Minula dvoje dveře vedoucí do kdysi honosných pokojů, ale teď zely prázdnotou. Měly zatlučená okna, zčernalé stěny, vytrhané podlahy a v rozích rozprostřeli své sítě pavouci trpělivě čekající na svoji kořist. Vyhnula se schodišti vinoucímu se do horního patra. V mezaninu se nacházelo velké jednoduché okno, rozdělené dřevěnými příčkami na malé obdélníčky, jehož skleněné výplně místy scházely, a ty zbylé byly zaneseny letitým nánosem prachu. Akát, který vyrostl ve dvorním traktu, pohyboval ve větru svými větvemi a otíral se jimi o stěnu zchátralé budovy a šátral jimi po skleněných výplních. Měsíc přicházející do úplňku prostupoval dovnitř změtí malých lístků a špíny. Jeho bledá záře se dotýkala několika schodů, odrážejíc se od skleněných střepin - nedosáhla však dál než k nejbližším pootevřeným dveřím v prvním poschodí. Zbytky rozlámaného zábradlí trčely do vzduchoprázdna a zbývající části připomínaly zlomené prsty lidské ruky směřující ke stropu, ze kterého už dávno opadala valná část omítky, a ze kterého visel lustr, který zde zůstal jako památka na lepší časy a silou vůle se držel posledního tenkého drátku.

Sestoupila po pěti vydrolených betonových schodech a po paměti odemkla kovové dveře, které vedly do sklepních prostor. Uprostřed vysoké klenuté místnosti byla umístěna police, na které

stálo několik akvárií různých tvarů - kulatá, vypouklá, rovná, šestihranná - ve kterých se za namodralého akvarijního osvětlení proháněla spousta různobarevných rybek, hrajících si na schovávanou mezi dekoracemi a vodními rostlinami. U každého z nich se zastavila a prsty se jemně dotkla skla.

Na konci této sklepní místnosti byly dřevěné dveře, kterými se vcházelo do další části sklepení. Tady už to nebylo tak rozlehlé ani vysoké. Pracoval zde generátor, jehož pomocí se vyráběla elektřina pro potřebu těchto prostor. Sehnula se, aby se neudeřila o strop do hlavy, z krabice vytáhla nové kulovité akvárium a z kanystru do něj nalila nařazený formaldehyd. Akvárium uchopila a postavila doprostřed police, kde ho ozařovalo ze všech stran osvětlení linoucí se z okolních skleněných nádob. Posléze vytáhla z batohu uzavíratelný plastický sáček a opatrně z něj vysypala svoji trofej do připravené lázně.

Pootočila matce hlavu tak, aby na nový přírůstek dobře viděla. „Matko...“ na chvíli se odmlčela. Pak se nadechla a pokračovala: „Chtěla bych ti něco říct. Už dlouho se k tomu chystám, ale pořád nenacházím odvahu. Přící se mi to, ale chci, abys to už konečně věděla. Nemá to cenu pořád dokola odkládat a chodit kolem toho jako okolo horký kaše. Musím to ze sebe už konečně dostat - strašně mě to tady tíží,“ udeřila se pěstí do hrudi, založila si ruce za záda a několikrát přešla od jedněch dveří ke druhým. Olízla si suché rty a spustila: „Ublížili jste mi. Moc jste mi ublížili tou vaší pseudovýchovou. Nic jsem nesměla a nikam jsem nesměla. Pořád dokola jsi opakovala: kdyby se ti něco stalo, tak bych to nepřežila. Snažila ses mne všemožně ochraňovat a přes city dotlačit tam, kam potřebovalas. Nedostala jsem do vínku žádný mimořádný schopnosti ani dovednosti, vy jste mne taky k ničemu nevedli a to, co by se ve mně bývalo mohlo zrodit, to jste hned v zárodku zadupali do země. Žila jsem ze dne na den. Neměla jsem ani žádnou pořádnou kamarádku. Vždycky se mnou někdo jen chvíli kamarádil a pak šel jinam, protože jsem byla pro

všechny jiná a divná. Byla jsem samotář a těžko jsem navazovala nějaký vztahy. V kolektivu jsem se vždycky držela stranou - ostatní se bavili, smáli se, a já jsem seděla v koutě jak ta pecka. Byla jsem taková nezajímavá a všichni se se mnou snažili vorat. Něco jsem dostala v genech a o to ostatní jste se postarali vy dva. Neměla jsem žádný extra požadavky nebo přání, ale když jsem se přece jenom začala něčím zabývat, co bylo pro mne důležité a po čem toužila moje dušička, tak jsi na mne nastoupila s tím, že ti tatínek řekl, že to je ta tvoje výchova a prosilas mne skoro na kolenou, abych to nedělala, že bys to s ním nevydržela - a zase jsi mne dostala tam, kam potřebovalas. Byla jsem tak děsně hodná, že jsem byla až blbá.“ Pohodila hlavou a zatahala se za vlasy. „Citově jsi mne neustále vydírala! Věděla jsi, jak na mne. Když jsem chtěla jít na vysokou, tak jsi mi řekla, abych neblbla. Možná bych to nezvládla, možná jo - zkusit jsem to ale měla - i bez vašeho vědomí. Druzí však byli opěvováni a obdivováni, kam až to dotáhli. Otec tlačil na tebe a ty zase na mne. Byli jste děsně spokojeni s tím, jak jsem poslušná a bezproblémová, zatímco druzí rodiče si na svoje pubertální děcka stěžovali. Ale co se děje uvnitř mne - jaká bezmoc mne tlačí dolů - to samozřejmě nikdo neviděl. Každý potřebuje ke svému životu určitou svobodu, prostor, nějak se realizovat... ale to všechno jsem měla zapovězený. Ovšem když jsem dospěla, tak jste to zase chtěli obrátit - to jste potřebovali pravej opak mého já - abych byla průbojná, s ničím se nepárala - abych se chovala jako ras. Doufám, že seš teď s výsledkem svojí výchovy spokojená. A ty to snad taky vidíš.“ Špicí z kola ťukla jako ukazovátkem do skleněné krychle. Dvě oční bulvy, které se v ní nacházely, sebou cukly a v průhledném roztoku se „roztančily“. Pozorovala je, jak se vznáší a pak pomalu klesají zpátky ke dnu: „Dala jsem si inzerát na seznámení - to mi mohlo být tak nějak kolem dvaceti. Jednoho jsem si vybrala - měli jsme dvě schůzky, při kterých vůbec o nic nešlo, a na tý druhý mi řekl, že jsem nějaká divná... Můžu ti říct, že to teda byl zase pěkněj zásah do mého už tak sakra nízkýho sebevědomí. Okamžitě mě přešla chuť na jakýkoliv další seznamování. Cítila jsem se děsně ponížena... ten

pocit se nedá ani popsat. Ale strašně jsem TO chtěla - hormony, ty si nedaly poručit. A potom jsem potkala tady toho debilního mamrda.“ Švihla špicí do nového akvária a hodnou chvíli na jeho obsah nenávidně hleděla.

Odhodila drát na polici, založila si ruce za záda a se svěřenou hlavou znovu několikrát prošla trasu mezi obojími dveřmi. „Dost dlouho jsme spolu chodili jenom jako bratr a sestra - až jednou se mi ho podařilo vyprovokovat. Byl o devět let starší... Bože... Jeho malá neteř mi při jedné příležitosti, když jsme zůstaly samy u nich v obýváku, řekla, že s ním tam bydlela Marcela. Dokonce vytáhla ze šuflety fotku nějaký ženský a prohlásila: tak to je ona. Bylo mně blbě se tý holky ptát na podrobnosti - mohlo jí být takovejch deset nebo dvanáct roků. Bože můj... Takovej trubec.“ Zavrtěla hlavou, přivřela na moment oči a hluboce si povzdechla. „Neleze mi to přes pysk... Ale chci, abys znala úplně všechny podrobnosti. Celou pravdu, jak to skutečně bylo a proč to dopadlo tak, jak to dopadlo. Byla jsem nezkušená a on byl první... Jak jistě víš, musí se u toho zaujmout určitá poloha. Taky jsi byla mladá a vdaná a přivedlas mne na svět - a kdyby ne, tak žádná škoda. Svět by se beze mne klidně obešel - možná by byl dokonce rád. Musí se pokrčit nohy nebo tak něco, aby ten onen tam mohl vjet, jenže to jsem já nevěděla. Ten blb to asi taky nevěděl, tak si jen tak venkem popíchal a udělal si ho. Zajímalo by mne, co tam u nich s tou ženskou dělal - jestli se na sebe jen tak dívali, nebo co. Začal mluvit o tom, že si pořídíme děcko a vezmeme se. A protože jsem byla neskutečně blbá, tak jsem to ještě nějaký čas trpěla, ale začala jsem nesnášet pach toho jeho výpotku. A potom jsem se naráz rozhodla a udělala s ním rázněj konec. Nechtěl se nechat odkopnout - snažil se to slepit dohromady - psal mi, a když jsem ho furt odmítala, tak nastoupil s výčitkami. Řekl mi, že jsem si to uměla zařídit. Tím měl na mysli, že jsem si snad nechala do svojí mandy vsadit nějaký zámek, aby se mi do ní nic nedostalo. Na to jsem mu odpověděla, že by prvně on musel vědět, kam má tu patřičnou věc strčit. A tím to mezi náma skončilo - urazil se a dal pokoj. Byla jsem tak strašně sama, trpěla jsem komplexama, byla

jsem ještě divnějši a neměla se komu svěřit.“ Zakroutila hlavou, dosedla ztěžka na židli, lokty se opřela o kolena a obličej ukryla do dlaní. „Bože... Bože můj... A teď jsme se zase potkali. Bylo to nechutný a zase měl navrch. Nemohla jsem to tak nechat - musela jsem s tím něco udělat.“ Vzlykla, prsty si vjela do vlasů a zatahala se za ně.